EDIŢIE DEDICATĂ SIMPOZIONULUI NAŢIONAL "CREAŢIE - EVOLUŢIE"

NATURA ŞI OMUL

Anul III • Nr. 15 • mai 2002 • 8 pagini • Publicaţie editată de Muzeul Judeţean de Ştiinţele Naturii Prahova

Lumina Învierii Domnului
să vă aducă pace în suflet,
bucurii şi împliniri.

Hristos a înviat!

SIMPOZIONUL NAŢIONAL CREAŢIE-EVOLUŢIE

Ediţia a V-a

- *MINUNILE CREAŢIEI...*
- *... ÎMPLINESC MINUNEA CREDINŢEI*

pag. 2 - 3

TRILOGIE CONSTANTIN BRÂNCUŞI

"CALEA SUFLETELOR EROILOR"

pag. 4 - 5

ÎNVIEREA DOMNULUI - SFINTELE PAŞTI -

pag. 6 - 7

https://biblioteca-digitala.ro

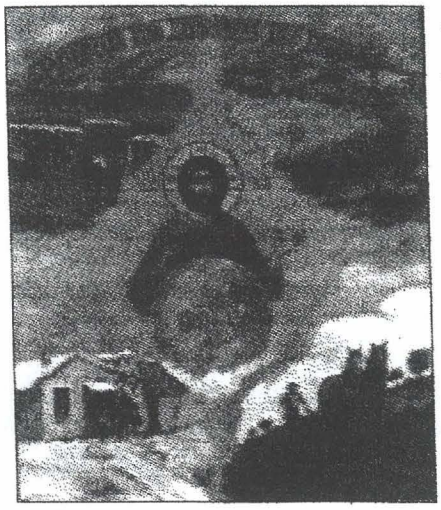

MINUNILE CREAŢIEI...

- Arhimandrit Daniil GOUVALIS -

Când intrăm într-o încăpere şi zărim în faţa noastră pe perete un tablou pictat deosebit, admirăm lucrarea şi suntem gata să întrebăm care este numele marelui artist care l-a realizat. Şi, fireşte, nu este cazul să ne gândim că această operă de artă nu ascunde în spatele ei vreun creator.

Dacă ne îndreptăm acum meditativ ochii la lumea naturală care ne înconjoară, avem de-a face cu capodopere fără egal. Ajunge numai să facem primăvara o plimbare într-o livadă înflorită. Zărind atâtea flori cu minunate combinaţii de culori, de forme şi de miresme, precum şi nenumăratele lor specii, suntem entuziasmaţi. La fel ni se întâmplă şi cu penele frumoase ale păsărilor. Aici, la ce să ne referim mai întâi? La sticleţi, la fazani, la păuni, la păsările exotice ale focului? La papagali? La păsările colibri? Acestea sunt vreo cinci sute de specii şi sunt ca nişte mici îngeraşi.

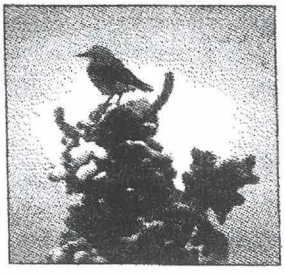

Pe penajul lor ca solzii, în timp ce razele soarelui se răsfrâng peste ele, se văd scânteieri ca ale pietrelor preţioase, smarald, safir sau diamant. Dar păsările paradisului? Frumuseţea lor nu poate fi descrisă. De parcă culorile lor ar fi fermecate, îl îmbată şi-l încântă pe cel ce le zăreşte. *Păsări de toate culorile, făcute parcă de o ceaţă miraculoasă de dimineaţă!*

Observând din nou aripile subţiri şi de toată frumuseţea ale nenumăratelor gângănii şi mai ales elegantele şi multicolorele carapace chitinoase ale coleopterelor, precum este cunoscuta gărgăriţă, suntem fermecaţi cu totul.

La fel simţim privind în azurul mării peştii aurii, mărgăritarele şi scoicile.

Ce culori şi ce forme au cochiliile melcilor şi scoicile! Rotunde, ovale, conice, spiralate, în formă de sfredel, de turn, de chiup sau de fus.

O vrajă-i firea şi-un vis, în har şi frumuseţe.

Ce să mai spui de recifurile de corali? Culori strălucitoare, zidiri fantastice în adâncuri. Şi îndeosebi când este vorba de coralii în straturi, adică atunci când anumite specii se înalţă ca nişte castele de basm sau când turnul cu clopotniţă ajunge până la 250 m înălţime de la fundul mării! Frumuseţea lor este completată de peşti minunaţi. Cu hainele lor ţipătoare şi multicolore, cu atâtea variaţii pe scara cromatică, cu însemnele lor contrastante, cu striaţiunile lor stridente, cu fâşii bicolore, cu ţepi ascunşi, cu fire vizibile ca puful, de forme şi contururi variate... stârnesc un farmec nemaivăzut.

Ce să mai spui despre celelalte încântătoare podoabe ale adâncului, actiniile? Crezi că sunt flori, dar în realitate ele sunt animale în formă de floare, fiinţe-flori lipite de fundul mării. Din gura lor cresc nenumărate braţe asemănătoare cu petalele crizantemelor şi prezintă o gamă largă de culori minunate. Aceste flori exotice în toată varietatea lor - cam vreo mie de specii - cu dimensiunile lor, cu formele lor şi culorile încântătoare, acoperă întinderile adâncurilor cu covoare de o frumuseţe incomparabilă. În faţa unor asemenea privelişti, lumea noastră sufletească vibrează de un sentiment de măreţie sfântă. *Cum să nu vedem în spatele acestor lucruri un Artist divin ce nu poate fi supus comparaţiei?*

Pe drept cuvânt a spus un înţelept european că aripa unui fluture poate să copleşească şi un ateu. În faţa lor pălesc penelurile celor mai buni pictori pe care i-a dat lumea.

Există şi fluturii de noapte fosforescenţi care, atunci când zboară în întuneric, produc un miraj de nedescris.

Şi un alt lucru uimitor: dacă cineva examinează la microscop aripile unui fluture, va vedea pe suprafaţa lor gravate alte 100.000 de aripioare microscopice de o rară frumuseţe. Şi numai atât ajunge ca să înalţe imnuri de slavă şi să invoce împreună cu celebrul astronom Kepler: *"Mare Artist al lumii! Cu admiraţie mă uit la lucrul mâinilor Tale!"*.

https://biblioteca-digitala.ro

...ÎMPLINESC MINUNEA CREDINŢEI

Crinişorii Maicii Domnului

Credincioşii împodobesc icoanele sfinţilor cu mirt, frunze de dafin, trandafiri, garoafe, violete, crini şi alte flori. Uneori, harul lui Dumnezeu, care se manifestă mai viu în zilele de sărbătoare, cade asupra florilor, modifică legile biologice şi arată în ochii celor prezenţi minuni săvârşite peste legile firii.

În insula elenă Kefallonia, între satele Troianata şi Demontandata, există Biserica "Maica Domnului cu crinii". Începând cu sărbătoarea Buneivestiri, se aşează în faţa icoanei Maicii Domnului o vază cu crini ce ar trebui să se veştejească după câteva ore. După ce trec patru luni şi vine ziua de 15 august - *Adormirea Maicii Domnului* -, într-un mod miraculos înverzesc tulpinile şi înfloresc crinii, cu toate că partea de jos a rămurelei rămâne uscată.

În alt sat din sud-estul insulei, Pastra, se petrece aceeaşi minune. În curtea Bisericii "Adormirea Maicii Domnului", se cultivă crini. În mai, când înfloresc, sunt tăiaţi şi aşezaţi în buchete în faţa icoanei Maicii Domnului. Se usucă, dar de la 1 august, când încep slujbele de Paraclisul Maicii Domnului, până la 15 august, prind viaţă şi îmbobocesc. După Sfânta Liturghie a sărbătorii Adormirii, preotul îi împarte ca o binecuvântare creştinilor. Mai demult, icoana se afla în sătucul vecin, Ana Valtes, unde avea loc aceeaşi minune. Se spune că icoana a fost descoperită de o păstoriţă, acum trei sute de ani, pe o culmea numită Gravala, plină cu tufe, la capătul unui izvor, printre crini albi.

La o biserică din insula Lipsos, în Arhipelagul elen al celor 12 insule, există icoana "Maica Domnului a lui Haron", în care Născătoarea de Dumnezeu Îl ţine pe Hristos nu ca Prunc, ci ca răstignit pe Cruce. În aprilie 1943, o fată evlavioasă a tăiat crini albi şi i-a aşezat la icoană. Au trecut săptămâni, luni, iar crinii uscaţi au început să scoată boboci, mai ales în iulie. La 23 august - când e hramul bisericii - şi-au deschis florile cu totul. De atunci, minunea se tot repetă în fiecare an.

Icoana Maica Domnului a lui Haron

Dar şi în insula Andros, în satul Alpikia, se întâmplă ceva asemănător. Fetele şi femeile cultivă aşa numiţii "crini sălbatici ai Maicii Domnului". Îi udă cu apă curată şi aghiazmă şi în mai înfloresc nişte crinişori albi înmiresmaţi, care simbolizează neprihănirea Sfintei Fecioare. A doua parohie a satului este a Sfintei Fecioare "Strămutata", denumită astfel deoarece biserica a rezistat în mod miraculos unei deplasări. Când înfloresc, crinii sunt aşezaţi la străvechea icoană făcătoare de minuni a Maicii Domnului. Puţin după aceea, florile se ofilesc, rămânând numai o tijă subţire şi uscată. În preajma zilei de 15 august, părţile uscate ale florilor încep să prindă viaţă, la hram fiind în apogeul înfloririi lor. Miraculos e modul în care stau crinii reînviaţi pe geamul icoanei. Sunt suspendaţi în aer, ignorând legile staticii. Rămân în această stare de înflorire până în primăvara anului următor, când sunt reînnoiţi cu cei din noua generaţie.

Fir de Trandafir

Iată-n palma mea răsare
Un boboc de Trandafir.
Se deschide mândra floare,
Cu mirosul ca de mir.

Din potiru-i de lumină,
Frumuseţe am sorbit
Şi din mana sa divină,
Cu iubire m-am hrănit.

Ochii-mi sunt scântei de stele,
Strălucind pe cer senin.
Îmi şoptesc visele mele...
Acum ştiu de unde vin!

Nu mai sunt la fel, vezi bine!
Ţes lumină, fir cu fir...
M-am transfigurat în Tine,
Sunt şi eu un Trandafir.

Roxana MANOLACHE

https://biblioteca-digitala.ro

TRILOGIE CONSTANTIN BRÂNCUŞI

"CALEA SUFLETELOR EROILOR"

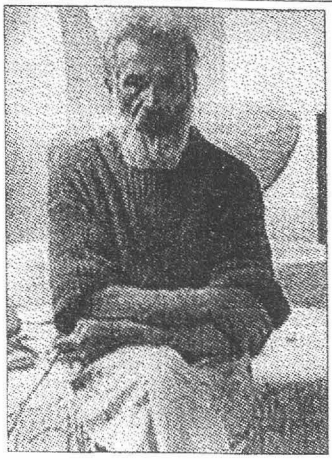

"Nu formele exterioare, oricât de complicate ar fi, sunt şi cele reale. Aievea este doar esenţialul. Nu-i cu putinţă să exprimi o esenţă, dacă te mărgineşti să imiţi la supafaţă doar exteriorul lucrurilor. ...Cu cât vrei să zideşti mai înalt, cu atât mai adânc trebuie să sapi temeliile. ...Simplitatea este la urma urmei complexitate. Trebuie să te hrăneşti din ea ca să-i înţelegi adâncimea."

Constantin Brâncuşi

Reprezentant de seamă al sculpturii româneşti şi sculpturii moderne în general, Constantin Brâncuşi (1876-1957) are drept caracteristică îndepărtarea de sculptura tradiţională, năzuinţa de a smulge materiei formele primordiale, arhietipurile. Este o progresie către esenţă, către simbolurile ultime ale formelor vii din natură, care se realizează printr-un efort maxim de cizelare şi înnobilare a materialelor folosite.

La Brâncuşi, formele geometrice sunt umanizate. Dăltuind piatra, sculptorul a dat de spiritul care sălăşluieşte în materie, a ştiut să-l asculte, să-şi asculte propriul suflet şi astfel să realizeze opere ce exprimă anumite trăiri sufleteşti, care au prins viaţă. Pentru a descoperi spiritul ce sălăşluieşte în materie, Brâncuşi a simţit nevoia de a-şi elimina "eul" şi de a asculta bătând inima naturii, de a se contopi cu ea. Considera că viaţa trebuie trăită liber, ca pasărea cerului sau peştele mărilor, într-o unire primordială. În ultimii ani de viaţă, Brâncuşi a realizat o puternică purificare, şi-a supus simţurile unui control strict, a dormit şi a mâncat puţin. Cu o naturaleţe perfectă, a căutat ceea ce era mai bun în fiecare lucru, nu a fost egoist şi învăţase să aibe control asupra simţurilor. Ducând o viaţă smerită şi sacralizându-şi activitatea, a reuşit să creeze opere cu puteri tămăduitoare, ampla-sate în locuri bine alese. Cele trei monumente incluse în "Calea Sufletelor Eroilor" de la Târgu Jiu - MASA TĂCERII, POARTA SĂRUTULUI (ansamblu de piatră) şi COLOANA INFINITULUI-, deşi deosebite între ele, au un înţeles unic: *preamărirea vieţii în forme creatoare.* Preamărirea ei chiar şi în ceasul morţii, precum ciobanul Mioriţei o vesteşte.

Drumul pornind de la apele Jiului şi străbătând Masa Tăcerii, Poarta Sărutului şi Coloana Infinitului, pare a fi, după spusele sculptorului însăşi, drumul sufletelor, drumul trecerii printr-o gură de rai, drumul rodului. Astfel, Masa Tăcerii se constituie în masa pomenirii celor care au fost, a acelora cărora li se pregăteşte trecerea, arată rostul vieţii, darul pâinii:

- Poarta Sărutului reprezintă o poartă a trecerii prin iubire, zămislire de viaţă, semn al nunţii, prevestind rodul semînţelor;

-Stâlpul Nesfârşitului reprezintă un stâlp de sprijin pentru suflet - sprijin pentru cei care au căzut, dar şi însemn, semn de avânt pentru cei ce aveau să se ridice, aşa cum cresc spicele noi din sămânţa care încolţeşte în fiecare an.

Moartea este astfel întâmpinată ca un pas într-un şir de paşi, precum seminţele în arcul lor.

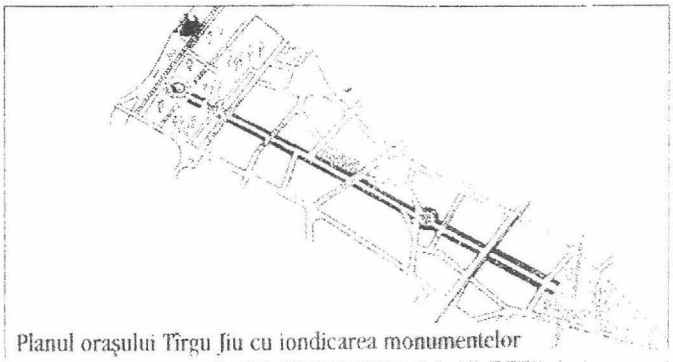

Planul oraşului Tîrgu Jiu cu iondicarea monumentelor

https://biblioteca-digitala.ro

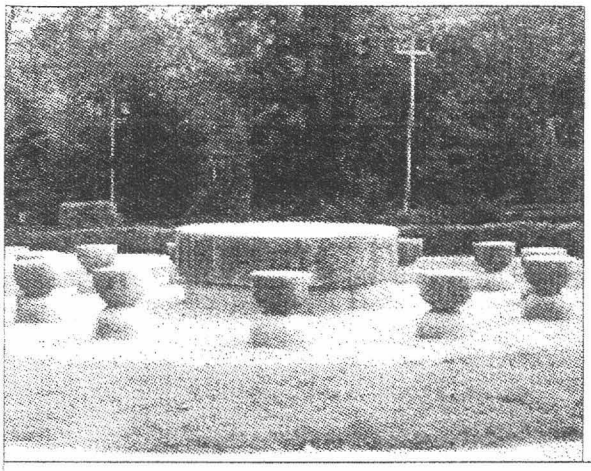

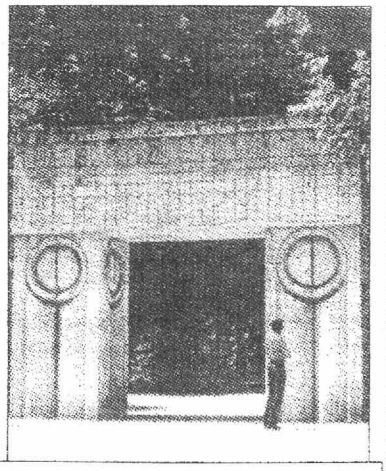

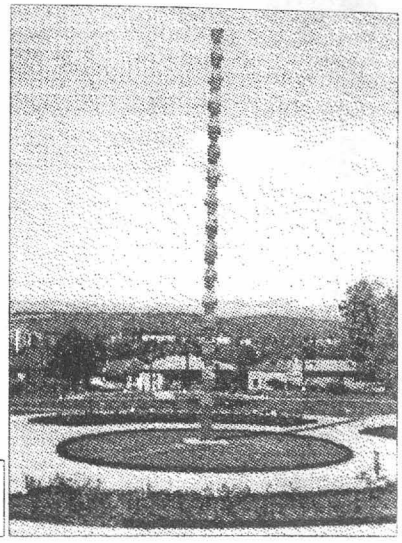

TRILOGIA "CALEA SUFLETELOR EROILOR"

Realitatea pe care o exprimă această trilogie este avântul, conştiinţa nunţii ce o sărbătorim cu nesfârşitul Univers, dorul ce-i însufleţeşte pe eroi spre absolut.

Din analizele efectuate asupra tipului de piatră la ansamblul "Poarta Sărutului, Aleea Scaunelor, Masa Tăcerii", se constată folosirea în construcţie a calcarului de Banpotoc, un calcar destul de rezistent, cu pori de dimensiuni mari.

Este foarte interesantă structura pietrei analizată la microscop (structură concentrică):

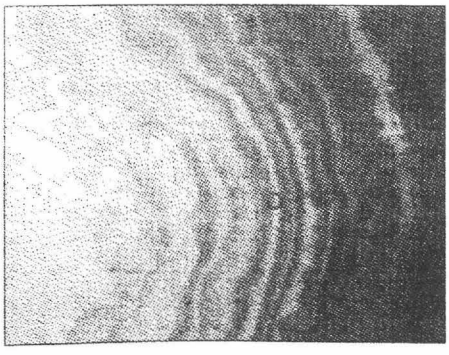

-la Poarta Sărutului - travertin format din $CaCO_3$ sub formă de benzi concentrice micritice în alternanţă cu benzi sparitice, în centru observându-se un nucleu de recristalizare format din cristale euhedrale.

Forma de cerc întâlnită macroscopic la Masa Tăcerii se regăseşte la nivel microscopic la Poarta Sărutului, cercul reprezentând curba cu cea mai înaltă simetrie şi care admite o infinitate de planuri de simetrie în jurul unei axe de rotaţie care coincide cu centrul său.

Alături de forma mumă - forma oului-, devenit ou primordial, sculptorul foloseşte blocurile pătrate, emisferele şi cercurile care vrăjesc.

Cercul e prima formă mişcătoare, trăitoare a lumii. Din cercuri cresc şi înfloresc toate lucrurile şi ideile vii.

Brâncuşi a urcat astfel spre izvoarele limpezi ale simplităţii dintâi strămoşeşti, operele sale constituind reprezentări unice ale unor arhetipuri, ale unor idei sălăşluind în lucruri.

Trilogia "Calea Sufletelor Eroilor" aparţine patrimoniului internaţional şi este foarte importantă refacerea integrităţii structurale a întregului ansamblu, astfel încât el să funcţioneze la întreaga capacitate.

Eroii care îşi jertfesc viaţa pentru un ideal benefic al altora, pentru alţii (oameni, animale, plante sau acest Pământ) realizează saltul evolutiv spiritual maxim.

Sfinţii sunt eroii religiei creştine, iar eroii sunt similari sfinţilor din toate societăţile, religiile, cultele.

Fiecare generaţie simte nevoia să îşi amintească de istoria şi de eroii neamului său, să-şi stabilească un sprijin în timp şi în spaţiu.

Astfel eroii trăiesc în veşnicie.

Ne rugăm pentru ei la fiecare Sfântă Liturghie, dar mai ales în ziua de Înălţarea Domnului, când este rânduită "Ziua Eroilor".

Brâncuşi, spre pomenire veşnică, a construit din piatră o cale pentru sufletele lor.

Le-a încrustat o masă de pomenire, o poartă de trecere şi le-a înălţat o scară spre cer.

Cu harul lor ceresc să ne păzească din înalt, să ne îndrume paşii în lumină.

Rodica VASILE

https://biblioteca-digitala.ro

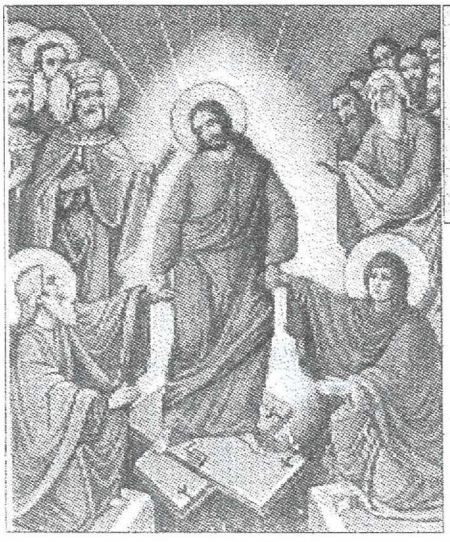

Învierea Domnului -Sfintele Paşti-

Fiecare creştin simte că Învierea Domnului e praznicul cel mai luminat, e sărbătoarea bucuriei şi a adevărului; e biruinţa Vieţii asupra morţii, a credinţei şi a speranţei în învierea noastră din morţi şi fericirii veşnice.

În *"această aleasă şi sfântă zi, cea dintâi a săptămânii, împărătească şi doamnă"*, vom căuta să meditãm asupra bucuriei pe care Învierea Mântuitorului Iisus Hristos a adus-o în lume, bucurie ce a fost resimţită în iad, pe pământ şi în cer.

"Pogorâtu-Te-ai în cele mai de jos ale pământului şi ai sfărâmat încuietorile cele veşnice, care ţineau pe cei legaţi, Hristoase" *(Cântarea a 6-a, Canonul Paştilor).*

Iisus Hristos n-a venit în lume spre a mântui o singură seminţie de oameni, ci a primit a Se coborî din sânurile Tatălui şi a Se întrupa din Fecioara Maria, pentru a răscumpăra întreaga omenire, jertfindu-Se pe altarul crucii, începând de la Adam şi până la Iisus Hristos, şi de la El pentru întreg neamul omenesc, până la sfârşitul veacurilor. Căci El, Iisus Hristos, este stăpânul celor vii şi celor morţi, dispunătorul vieţii şi biruitorul morţii.

Înainte de învierea lui Iisus Hristos, raiul era închis pentru oameni şi toţi erau osândiţi să meargă în iad. De această pedeapsă nu erau scutiţi nici cei mai curaţi şi bineplăcuţi lui Dumnezeu oameni. De aceea dreptii şi proorocii din vechime, întreaga omenire, trăiau cu gândul că va veni Mesia, Cel promis de Dumnezeu, spre a-i izbăvi din focul iadului.

La "plinirea vremii", Iisus Hristos, încheindu-şi activitatea mântuitoare pe Pământ, după ce a suferit patimile cele de ocară şi moartea pe cruce, a fost aşezat cu trupul în mormânt, iar cu sufletul S-a pogorât la iad, pentru a elibera din stăpânirea celui rău pe toţi cei aleşi şi drepţi, spre a-i sui la împărăţia cerească. Puterile iadului s-au înspăimântat văzând pe Iisus Hristos că eliberează din chinuri şi munci pe cei care-L aşteptau de atâta vreme spre a primi răsplata credinţei şi împlinirii poruncilor lui Dumnezeu.

Frumuseţea adevărului din luminata zi a praznicului Învierii Domnului, nu Apostolii, nici prietenii Lui au vestit-o prima oară, ci ostaşii, aceşti oameni care n-au petrecut în apropierea lui Iisus, care Îl cunoşteau numai după cele spuse de învinuitori, crezând despre El că este un răzvrătit. Dar văzând cele întâmplate după răstignire, s-au convins că nimeni nu l-a furat, ci a înviat din morţi cu puterea Sa. Toţi cei care au străjuit mormântul strigau în gura mare că Hristos a înviat. Sinedriştii au încercat să le cumpere tăcerea cu bani, cu scopul de a tăgădui Învierea; aceiaşi sinedrişti care, tot cu arginţi, plătiseră trădarea lui Iuda. Ostaşilor li se oferă bani, fiind sfătuiţi să spună că, în timp ce ei dormeau, ucenicii au furat trupul lui Iisus, spunând că a înviat. Însă ei nu pot face aceasta, fiindcă atunci ce va zice Pilat. *"Voi, atâţia fiind, aţi dormit în aşa fel încât Apostolii au putut veni şi au putut să treacă printre voi, fără să vă pricinuiască vreun rău, să ridice piatra, să se coboare în mormânt, să ia trupul lui Hristos, şi voi nici unul să nu simţiţi nimic? Ce fel de ostaşi sunteţi, în ce chip vă faceţi datoria, ce încredere mai pot avea în voi?"*

Ştim că legile militare nu erau nici atunci îndurătoare în caz de neîndeplinirea datoriei. Mai mult decât aceasta: se va isca nemulţumire şi răzvrătire în popor, pentru că unii zic că Hristos a înviat, iar alţii că a fost furat. *"Dar dacă voi aţi dori, cu ce puteţi dovedi că Apostolii L-au furat? Ce martor poate fi unul care doarme? Ce garanţie poate prezenta că spune adevărul despre cele întâmplate în timpul somnului?"* Cugetând la toate acestea, ostaşii mărturisesc adevărul despre Învierea lui Hristos. Însuşi sutaşul Longhin, văzând cele întâmplate, se încreştinează şi moare ca martir.

De Învierea Domnului s-au bucurat mai întâi femeile mironosiţe şi Maica Domnului, care din fierbinţea lor credinţă şi dragoste au mers la mormântul Domnului, ca să împlinească cele cuvenite după îngropare. Iisus le răsplăteşte şi le întâmpină cu cuvintele "Bucuraţi-vă!" şi ele recunoscându-I glasul şi blândul chip s-au umplut de o aleasă bucurie sufletească.

https://biblioteca-digitala.ro

"Învierea Ta, Hristoase, Mântuitorule, îngerii o laudă în ceruri şi pe noi pe pământ ne învredniceşte, cu inimă curată să Te slăvim"
(Penticostar)

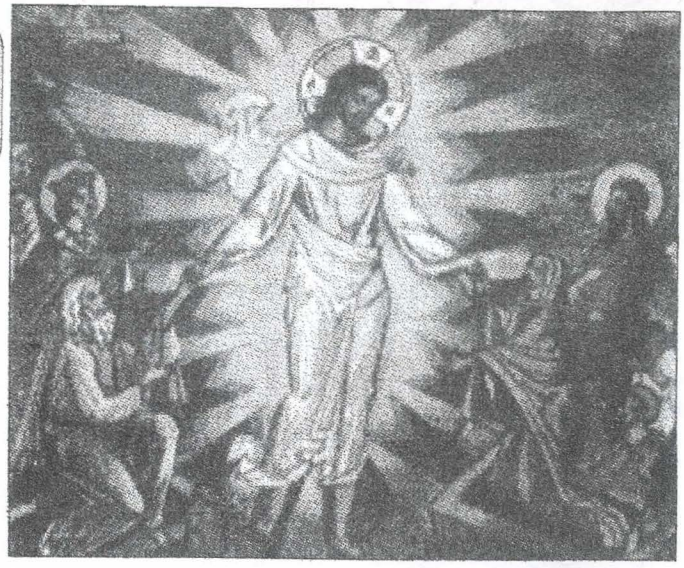

S-au bucurat Apostolii care, timp de trei ani şi mai bine, îşi clădiseră o credinţă, o nădejde şi o dragoste faţă de Învăţătorul lor, dar care, odată cu patimile şi moartea Domnului, începuseră să se clatine în sufletele lor. Acum se aflau în faţa lumii plin de ocară şi batjocură, căci toţi îi întrebau: *unde vă este Împăratul, Învăţătorul care a amăgit lumea, iar pe sine nu a putut să se mîntuiască?*

Odată cu Învierea Domnului, s-a reaprins în sufletele lor făclia credinţei, focul dragostei şi candela speranţei. Se bucură ucenicii, pentru că Iisus îi iartă de îndoiala ce au avut-o în timpul patimilor şi pentru că atunci Îl părăsiseră; se bucură şi fiindcă Iisus îi înzestrează cu puterea de a ierta păcatele şi pentru încredinţarea misiunii de a propovădui la toate neamurile cele văzute şi auzite de la Iisus Hristos, asigurându-i că va fi cu ei până la sfârşitul veacurilor. Mai mult încă, ei îşi dau seama că Iisus le cunoaşte faptele, vorbele, gândurile, căci atunci cînd li se arată, îi mustră părinteşte pentru slăbiciunile şi îndoielile lor.

Pe toţi iubitorii de Hristos, vestea Învierii Lui îi umple de bucurie, dar pe vrăjmaşii Lui îi cuprinde durerea şi spaima, frica şi mustrarea de conştiinţă. De la Învierea Domnului, creştinii nu se mai înspăimântă de moarte, fiindcă efectul ei a fost nimicit. Trecerea de la cele pământeşti înseamnă somn, iar cimitirul este loc de odihnă al celor adormiţi întru Domnul. Canonul Învierii ce se cântă azi este alcătuit de Sfântul Ioan Damaschinul şi el dă glas simţămintelor noastre de bucurie: "Ziua Învierii, popoare să ne bucurăm, Paştile Domnului, Paştile! Că din moarte la viaţă şi de pe pământ la cer, Hristos Dumnezeu ne-a trecut pe noi, cei ce-I cântăm cântare de biruinţă". Se bucură cerul pentru că Iisus şi-a încheiat misiunea de Învăţător, descoperind lumii pe Dumnezeu; rosturile şi datoriile omului pe Pământ, răsplata potrivit faptelor bune şi plata celor rele, existenţa locului fericirii veşnice şi a celui de pedeapsă nesfârşită. Iisus a adus, prin misiunea Sa de Arhiereu, jertfa răcumpărării, a împăcării omului cu Dumnezeu. El a fost Mielul care, prin sângele Său, ne-a scos din robia diavolului şi a morţii, călăuzindu-ne la fericirea cerească. Jertfa vieţii lui Hristos este garanţia vieţii noastre. Azi cerurile se bucură că uşile raiului se deschid şi Iisus, biruitor, face începutul fericirii raiului. Azi cerul se bucură că Dumnezeu Tatăl primeşte în sânul Său şi în slava Sa pe Fiul care se întoarce îmbrăcat întru putere şi mărire. Astăzi întemeierea Raiului se face, căci, împreună cu îngerii, toţi sfinţii şi dreptii văd pe Acela pe care L-au slujit şi urmat, se bucură şi cântă, laudă şi închinare aducând Sfintei Treimi.

Denumirea de Paşti o avem de la cuvântul evreiesc *pascha*, care înseamnă *trecere*. Evreii sărbătoreau Paştile în amintirea scăpării lor din robia Egiptului şi trecerea lor în ţara Canaan, locul fericirii. Paştile creştinilor înseamnă trecerea de la robia morţii la împărăţia vieţii veşnice. Între mielul pascal al evreilor şi Iisus Hristos, care e adevăratul Miel ce ridică păcatele lumii, este o strânsă legătură. Iar întâmplarea proorocului Iona, care a fost înghiţit de chit, stând înlăuntrul lui 3 zile şi apoi dat afară nevătămat, preînchipuie moartea şi Învierea Domnului. Precum prin Adam toţi mor, aşa şi prin Iisus Hristos toţi înviază (I Cor. 15, 22). Atât raiul cât şi iadul sunt deschise; între ele se află locul judecăţii. Cine se judecă fără milă pe sine, cine se răscumpără pe sine din vâltoarea păcatelor, cine îşi mărturiseşte şi recunoaşte vinovăţia sa, căindu-se, acela va fi judecat cu blândeţe de către Iisus Hristos şi va trece de la moarte la viaţă şi de pe pământ la cer.

Cu bucurie să aducem astăzi, entuziasta mărturisire apostolică a biruinţei asupra morţii: *Hristos a Înviat!*

Pr. Gheorghe LAZĂR,
Protoiereul Protoieriei
Ploieşti

https://biblioteca-digitala.ro

Grădina - un colţ de Rai

Oamenii au fost mereu dornici să aibă pe Pământ un colţ de Rai. Grădina este o imagine a sufletului, un tainic vis devenit realitate prin lucrarea mâinilor şi a naturii. Ca şi trupul, sufletul nostru se hrăneşte cu roadele ei.

Priviţi o floare: ea vorbeşte prin culorile, forma şi parfumul ei, astfel încât starea noastră interioară se transformă, o pace se aşterne peste suflet; se deschide şi el ca o floare, pentru a oferi iubirea sa.

GRĂDINILE ROMANE (IV)

Grădina lui Hadrian

De la grădinile publice cu teatru (Pompei) înconjurat de portice şi statui, apoi de masive de platani, străbătute de alei cu borduri de buxus, se trece mai târziu la cele cu terme (băi publice).

Vila de pe Tibru a lui Hadrian (împărat al Romei 177-138 î.H.), actuala grădină Tivoli, dă o imagine atotcuprinzătoare a ceea ce era arhitectura grădinilor romane.

Era aşezată la poalele Apeninilor de unde, spre vest, se vedea Roma; avea amenajări în terase, portice şi bazine, săli mari susţinute de coloane măreţe, de unde se cobora pe rampe cu pante dulci până jos la partere.

În spatele palatului erau construcţii cu rol decorativ, educativ şi utilitar, piscine, terme, terenuri de jocuri, trei teatre, un natatorium, lyceum şi Academia.

Tot în acel spaţiu era o construcţie ornată somptuos, care servea ca templu şi castel de apă.

În nişe speciale erau aşezate divinităţile egiptene, printre care se afla Sinapis, divinitatea din Canope a cărei statuie ocupa centrul absidei.

Apa condusă prin căderi, din treaptă în treaptă (mici cascade) şi prin vase adecvate, constituia un alt decor.

Probabil că acest canal majestuos l-a inspirat mai târziu pe Philibert Delorme să proiecteze canalul din Parcul Versailles.

Daniela URSU

Ştiaţi că...

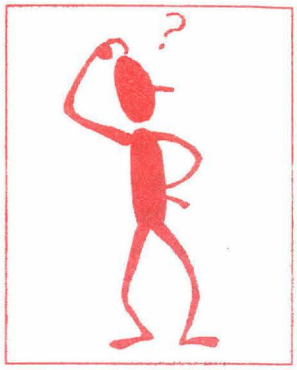

• ...Încă înainte de descoperirea Americii, în Europa se aducea din Asia tropicală un lemn roşu numit "brazil"?

Era întrebuinţat la fabricarea mobilei de lux, a ornamentelor. Din el se scotea şi o substanţă colorantă numită şi azi "brazilin". Curând după descoperirea Americii, primii colonizatori ai Braziliei au descoperit în pădurile ei acelaşi arbore roşu, care a dat numele întregii ţări. Arborele a fost exportat în Europa sub numele de "pan-brazil" (arborele brazil).

NATURA ŞI OMUL Publicaţie editată de MUZEUL JUDEŢEAN DE ŞTIINŢELE NATURII PRAHOVA

Apare sub îngrijirea unui colectiv de specialişti coordonat de Emilia IANCU, Director al Muzeului Judeţean de Ştiinţele Naturii Prahova

Redactor şef: Roxana MANOLACHE
Adresa redacţiei: Str.Sbt. Erou Călin Cătălin nr.1 - Palatul Culturii - Ploieşti, 2000, jud.Prahova
Tel.:044-123719; Fax:511970

Tipărită la EDITURA BIOEDIT a Muzeului Judeţean de Ştiinţele Naturii Prahova

https://biblioteca-digitala.ro